

HỒI MỘT TRĂM BẢY MƯƠI CHÍN

TRIỆU LƯƠNG ĐỒNG BÀY BÌNH BỐ TRẬN

Vi Tiểu Bảo xoay chuyển ý nghĩ, tự nhủ:

- Hoàng thượng bảo ta về nghĩ phương lược rồi một hai ngày sau vào cung diện tấu. Nếu đi Quảng Đông mời Ngô Lục Kỳ thì cả đi lẫn về có mau lẹ cũng mất một tháng làm sao kịp được ? Trong thành Bắc Kinh có tay nào điều binh khiển tướng được không ?

Gã nghĩ lui tính tới thì trong thành Bắc Kinh chẳng thiếu gì tướng lĩnh nổi danh nhưng họ đều là những quan to người Mãn Châu. Họ chưa phong tước công tước hầu thì cũng lên đại tướng quân hoặc đề đốc. Gã chỉ là một viên đô thống nhỏ mọn thì chỉ huy bọn kia thế nào được ?

Kể ra Vi Tiểu Bảo được phong tước bá. Theo quan hàm nhà Mãn Châu thì tước Tử là nhất phẩm rồi. Tước Bá ở trên tước Tử tức là đã liệt vào hàng siêu phẩm, so với thượng thư tước vị còn cao hơn. Nhưng đó chỉ là hư hàm, tước vị tôn quý mà không có thực quyền.

Vi Tiểu Bảo lại còn nhỏ tuổi mà muốn danh thần đứng tướng nghe lệnh thật không phải chuyện dễ dàng.

Gã ở trong phòng bước lui rồi bước tới, ngo ngẩn xuất thần. Gã ngó cái chén ăn cơm bằng vàng của người ta tặng cho đặt trên bàn bát giác nghĩ thầm:

- Trước Thi Lang ở thành Bắc Kinh không được như ý mới đến cầu cạnh ta. Hiện nay ở trong thành Bắc Kinh thiếu gì võ quan bất đắc chí ? Ta chỉ cần những người bất đắc chí mà lại có bản lĩnh. Có điều trong lúc nhất thời chưa chắc đã tập hợp được cả những người này vào một chỗ. Lại còn hạng người chẳng có bản lĩnh gì mà vẫn lên như diều trong thành Bắc Kinh đây cũng chẳng thiếu, Vi Tiểu Bảo này là một trong các nhân vật đó. Ha ha !

Gã nghĩ tới đây bất giác cười thầm.

Vi Tiểu Bảo tiến lại gần bàn cầm cái chén vàng nhắc lên thấy khá nặng, không một cân thì cũng phải mười bốn lạng. Trên chén khắc bốn chữ lớn, gã không biết nhưng nghe người ta nói là "Gia quan tiến tước". Gã tự hỏi:

- Vi Tiểu Bảo này trông vào bản lãnh gì để được gia quan tiến tước ? Bản lãnh giỏi nhất của ta là nịnh hót. Ta nịnh hót tiểu Hoàng đế khiến cho ngài rất khoan khoái trong lòng. Ngoài cái đó ra lão gia rất tầm thường. Xem chừng hể con người có bản lãnh là không chịu nịnh bợ. Lão gia chỉ thích nịnh bợ tức là chẳng có bản lĩnh gì.

Ngã ngừng đầu lên ngẫm nghĩ xem trong các quan võ có những ai không chịu nịnh hót ? Những anh hùng hào kiệt trong Thiên Địa Hội dĩ nhiên không thèm nịnh hót. Nhưng ngoại trừ Trần Cận Nam, sư phụ gã, và Ngô Lục Kỳ, còn hết thảy là những người chỉ biết nội ngoại công, chứ không hiểu cầm binh ra trận.

Bộ tướng của sư phụ là Lâm Hưng Châu cũng biết cầm quân đánh trận. Đáng tiếc y đã trở về Đài Loan rồi.

Đột nhiên Vi Tiểu Bảo nhớ tới một việc.

Hôm trước gã dẫn bọn Thi Lang đi Thiên Tân, chuyển qua Đường Cổ ra biển, quan tổng binh thủy quân là Hoàng Phủ phụng sự gã rất chu đáo. Ở Thiên Tân có một tên võ quan râu rậm thường chau mày bĩu môi, vẻ mặt khinh khỉnh ra chiều coi thường gã. Chẳng bao giờ hắn chịu nói nịnh gã lấy một câu.

Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Tên quan võ đó là ai ?

Gã không nhớ danh tự tên quan võ kia, nghĩ mãi không ra được. Gã lầm nhảm luôn miệng câu:

- Những gã nịnh hót đều là hạng bất tài. Tên quan võ râu rậm không chịu nịnh hót thì nhất định là một nhân vật có bản lĩnh.

Gã trầm ngâm một lúc tìm ra được quyết định, liền đến nha môn quan Bộ binh thượng thư để nhờ Minh Châu phát văn thư khẩn cấp đến Thiên Tân điều động một viên quan võ râu rậm phải về Bắc Kinh lập tức.

Gã nói là viên võ quan rậm râu đó tầm thước vừa phải, không cao không thấp. Cấp bậc nhà binh cũng không lớn không nhỏ, chẳng ở hàng phó tướng thì cũng vào hàng tham tướng.

Quan bộ binh thượng thư Minh Châu thấy vụ này rất kỳ quái, tự hỏi:

- Từ đây tới Thiên Tân đường xa mấy trăm dặm mà gã bảo phát văn thư đi điều động một người không hiểu tên họ gấp rút về Bắc Kinh thì điều động thế nào được ?

Nhưng hẳn biết Vi Tiểu Bảo được Hoàng đế sủng ái, đừng nói chuyện điều động một tên võ quan ở Thiên Tân, mà có gặp việc gì khó gấp mười lần cũng phải hành động cho bằng được.

Minh Châu mỉm cười chịu lời ngay. Y cầm bút viết một đạo công văn cho chạy thẳng đến quan tổng binh trấn thủ ở Thiên Tân và sai y điều động hết thảy những quan quân rậm râu dưới trướng nhất luật phải về Bắc Kinh tức khắc và trình diện ở Binh bộ nha môn.

Trưa hôm sau, Vi Tiểu Bảo vừa ăn cơm xong thấy thân binh vào báo có bộ binh thượng thư đại nhân đến ra mắt.

Vi Tiểu Bảo ra tận cửa lớn đón tiếp thì thấy có tới hai chục quan rậm râu đi theo Minh Châu. Có tên râu đen, có tên râu trắng, có người râu lởm chởm. Người nào cũng mặt đầy cát bụi, mồ hôi đầm đìa tỏ ra vừa chạy một quãng đường xa rất mệt nhọc.

Minh Châu cười nói:

- Vi đô thống ! Đô thống bảo điều động người tới đây, tiểu đệ đã điều động cho đô thống rồi đó. Xin đô thống lựa chọn, không hiểu tên nào hợp thức.

Vi Tiểu Bảo thấy đám đông quan quân không khỏi sửng sốt. Rồi gã cười khanh khách đáp:

- Minh Châu đại nhân ! Tại hạ chỉ xin đại nhân lấy cho một tên rậm râu mà đại nhân làm việc chu đáo quá, điều động đến hai chục tên. Ha ha ! Ha ha !

Minh Châu cười nói:

- Vì tiểu đệ sợ lấy lầm người không trúng với nhân vật mà Vi đô thống muốn kiếm, nên điều động cả bọn rậm râu đến đây để đô thống lựa chọn.

Vi Tiểu Bảo cười ha hả nói:

- Té ra dưới trướng Hoàng tổng binh ở Thiên Tân có rất nhiều tay rậm râu...

Gã chưa dứt lời, đột nhiên trong đám đông có tiếng quát như sấm vang:

- Rậm râu thì sao ? Phải chăng ngươi bắt người ta đến đây để làm trò cười ?

Vi Tiểu Bảo và Minh Châu đều giật mình kinh hãi nhìn xem người nói đó là ai thì thấy một tên quan thân thể cao lớn, so với những đứng xung quanh trội hơn nửa cái đầu. Mặt hấn đầy vẻ giận dữ. Chòm râu hấn rung rinh như muốn dựng ngược cả lên.

Vi Tiểu Bảo sửng sốt một chút rồi lộ vẻ vui mừng nói:

- Đúng rồi ! Đúng rồi ! Chính là lão huynh đây. Tại hạ muốn kiếm lão huynh đó.

Tên rậm râu kia tức giận đáp:

- Lần trước ngươi đến Thiên Tân ta đã ăn nói xung chằng với nhà ngươi và biết rằng ngươi thể nào cũng trả thù cho bố ghét. Hừ ! Ta chẳng phạm tội gì mà ngươi muốn dựng chuyện khếp ta vào quân luật e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Minh Châu quát hỏi:

- Ngươi tên họ là gì ? Sao dám vô lễ trước mặt thượng qua ?

Tên rậm râu này vừa rồi đã đến binh bộ nha môn để trình diện với quan thượng thư Minh Châu.

Minh Châu là một đại quan cấp đầu não, tên rậm râu đó dù quát cường cũng không dám hỗn loạn trật tự, xung chằng với thượng cấp. Hấn liền khom lưng đáp:

- Kính bẩm đại nhân ! Ty chức là phó tướng Triệu Lương Đống ở Thiên Tân.

Minh Châu nói :

- Vi đô thống đây chức cao tước trọng lại rất mực khoan nhân. Ngài còn là một vị hảo bằng hữu của bản bộ. Sao người dám đắc tội với ngài ? Mau xin lỗi đô thống đi.

Triệu Lương Đống trong lòng tức giận, ghéch mắt ngo Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Gã bất quá là một thằng lỏi miệng còn hơi sữa, việc gì ta phải tạ tội với hắn?

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Triệu đại ca đừng buồn. Chính tại hạ đã đắc tội với đại ca, tại hạ cần xin lỗi đại ca mới phải.

Đoạn gã quay lại nhìn bọn quan quân nói tiếp:

- Tại hạ có việc khẩn yếu cần thương nghị với Triệu phó tướng. Trong lúc nhất thời tại hạ không nhớ ra được tôn tánh đại danh của y, phải phiền bộ binh đại nhân mời các vị về Bắc Kinh, khiến các vị chạy suốt đêm ngày cực nhọc. Tại hạ rất lấy làm áy náy.

Gã nói rồi vòng tay xin lỗi mọi người.

Bọn quan quân lập tức đáp lễ.

Triệu Lương Đống thấy Vi Tiểu Bảo ăn nói nhũn nhặn, hắn không khỏi sửng sốt. Lửa giận trong lòng lập tức tiêu tan.

Vi Tiểu Bảo nhìn Minh Châu nói:

- Đại nhân đã giá lâm thì xin vào trong kia ngồi chơi cho tiểu đệ được kính mời chung rượu tạ ơn. Các bạn hữu ở Thiên Tân ! Mời các bạn vào cả đây.

Minh Châu vẫn có ý muốn kết giao với Vi Tiểu Bảo, bây giờ gặp được cơ hội liền hoan hỷ theo vào ngay.

Vi Tiểu Bảo truyền mở đại tiệc. Gã mời Minh Châu ngồi thủ tịch, Triệu Lương Đống ngồi vào thứ vị. Gã ngồi xuống chủ tịch bồi tiếp. Còn các võ tướng ở Thiên Tân ngồi ở ba bàn khác. Tiệc rượu ở phủ Bá tước dĩ nhiên cực kỳ long trọng.

Qua ba tuần rượu, ban nghệ sĩ đến diễn tống ngay trước tiệc.

Bọn võ tướng ở Thiên Tân đến Kinh thành có người cấp bậc rất thấp, mới vào hạng bá tống, chỉ vì trời cho hàm râu rậm mà nghiễm nhiên được vào phủ Bá tước dự tiệc coi hát cùng binh bộ thượng thư và đô thống đại nhân. Thật là một chuyện bất ngờ.

Triệu Lương Đồng tuy tính khí quật cường mà đầu óc rất tinh tế. Hắn thấy Vi Tiểu Bảo không đem việc lớn ra thương nghị trên bữa tiệc, hắn cũng lờ đi không hỏi gì. Hắn ngồi lắng tai nghe Vi Tiểu Bảo kể chuyện sang nước La Sát, được thấy phong tục ngoại quốc rất kỳ lạ, bất giác lăm bắm:

- Thăng lỗi này toàn nói nhăng nói càn. Làm gì có chuyện trai gái ôm nhau nhảy trước mặt đông người. Trên thế gian sao lại có những người vô sỉ như thế được?

Minh Châu uống mấy tuần rượu, coi hết một màn hát bội rồi đứng dậy cáo từ.

Vi Tiểu Bảo tiến chân ra tận cổng ngoài rồi trở vào đại sảnh bồi tiếp bọn quan quân coi hát. Tan hát gã mời Triệu Lương Đồng vào thư phòng nói chuyện.

Triệu Lương Đồng thấy bao nhiêu giá sách đều xếp đầy sách vở, hắn không khỏi sinh lòng kính trọng, tự nhủ:

- Gã tiểu hài tử này tuy nhỏ tuổi mà học vấn đã khá lắm. Gã còn cao minh hơn bọn mình là hạng người thô lỗ rất nhiều.

Vi Tiểu Bảo thấy Triệu Lương Đồng dòm ngó sách vở liền cười nói:

- Triệu đại ca ! Chẳng đâu gì đại ca. Những sách vở họ đem đến bày ở đây chẳng qua là để làm cảnh cho có vẻ thư phòng của một vị Bá tước. Còn học vấn của tiểu đệ thì chưa chắc đã đủ mười chữ. Ba chữ tên Vi Tiểu Bảo thì tiểu đệ biết được, còn ngoài ra mù tịt. Có mở sách căng mắt lên mà nhìn cũng chẳng biết một chữ con mẹ gì.

Triệu Lương Đồng nổi tròng cười khanh khách. Đột nhiên hắn cảm thấy trong lòng cởi mở vì biết rõ vị tiểu đô thống này tính nết mau lẹ và thẳng thắn, không các bậc kiêu kỳ.

Tuy nhiên, ngoài mặt hắn tỏ vẻ cung kính nói:

- Vi đại nhân ! Trước kia ty chúc đã ăn nói mạo phạm, xin đại nhân thứ lỗi cho.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Lỗi gì chứ ? Chúng ta xưng hô nhau bằng huynh đệ tiện hơn. Triệu huynh lớn tuổi, tiểu đệ kêu bằng Triệu đại ca. Còn Triệu đại ca kêu tại hạ bằng Vi huynh đệ là xong.

Triệu Lương Đống vội đứng dậy đưa lời thỉnh an rồi đáp:

- Xin đô thống đại nhân đừng nói vậy khiến cho tiểu tướng phải tổn thọ.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Ngồi xuống đi ! Ngồi xuống đi ! Tại hạ bất quá gặp hồi hên vận làm được mấy việc vừa dạ đức Hoàng thượng mà bước lên quan lớn. Triệu huynh tưởng tại hạ có bản lĩnh thật chẳng ? Sự thực tại hạ chẳng biết cóc gì hết, làm nên cái chức quan này mà trong lòng rất hổ thẹn. Tại hạ tự biết mình so với Triệu đại ca còn thua xa lắm, vì đại ca nhất mã nhất thương lập nên công trạng hoàn toàn trông vào bản lĩnh chân chính của mình.

Vi Tiểu Bảo nói câu này khiến cho Triệu Lương Đống nức lòng hỏi dạ. Hắn đáp:

- Thưa Vi đại nhân ! Tiểu tướng là kẻ thô lỗ, đại nhân có việc gì xin cứ sai bảo. Nếu tiểu tướng làm được thì dĩ nhiên hết sức làm cho đến nơi. Bằng tiểu tướng không làm nổi cũng quyết hy sinh phục vụ hết mình để đền đáp tấm lòng tri ngộ của đại nhân.

Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Sự thực thì tiểu đệ cũng chưa có việc gì, nhưng chuyển trước đến Thiên Tân thấy Triệu đại ca tướng mạo đường đường, biết là một nhân tài xuất chúng. Tiểu đệ làm cái chức Khâm sai đại thần khiến ai cũng xúm vào sợ hãi, chỉ riêng mình Triệu đại ca là không thêm tăng bốc, cầu cạnh ai.

Triệu Lương Đống bẽn lẽn đáp:

- Tiểu tướng con nhà võ, tính tình lỗ mãng không khéo chiều chuộng quan trên, sự thực cũng chẳng dám có ý vô lễ với khâm sai đại thần

Vi Tiểu Bảo chậm rãi nói:

- Tiểu đệ có trách móc đại ca đâu ? Không thế thì đã chẳng triệu đại ca về đây. Tiểu đệ chủ trương lý thuyết: phạm người có bản lĩnh là không chịu nịnh hót ai. Chỉ những kẻ bất tài mới bợ dật để được thăng quan phát tài.

Triệu Lương Đống hả hê giải bày:

- Vi đại nhân nói mấy câu này một cách rất thẳng thắn mau lẹ. Nhưng tiểu tướng đã chẳng có bản lĩnh gì, lại nghe người tâng công nịnh bợ thì trong lòng tức tối khó chịu. Một mặt đắc tội với thượng ty, một đằng gây gổ với bạn bè, thành ra khó được thăng quan. Cái tính thô lỗ tai hại là thế đó.

Vi Tiểu Bảo lên giọng kiên quyết:

- Triệu đại ca không nịnh hót, nhất định là người có bản lĩnh.

Triệu Lương Đống há hốc miệng ra không biết đáp thế nào. Hắn lẩm bẩm:

- Sinh ra ta ấy là cha mẹ ta. Biết ta ấy là Vi đại nhân.

Vi Tiểu Bảo sai gia nhân bày tiệc rượu ngay trong thư phòng để hai người đối ẩm chuyện trò.

Nguyên Triệu Lương Đống người tỉnh Quảng Tây, xuất thân là con nhà võ. Khi lâm trận hắn dũng cảm xung phong, lập nhiều chiến công mới thăng được lên tới chức phó tướng.

Vi Tiểu Bảo nghe hắn nói chuyện nghề trận mạc thì trong bụng mừng thầm tự nhủ:

- Quả nhiên ta coi không lầm.

Gã liền hỏi về phép dẫn quân đánh giặc trên núi.

Triệu Lương Đống không đọc binh thư nhưng quen đánh trăm trận, kinh nghiệm dồi dào. Hắn nghe Vi Tiểu Bảo hỏi phép tấn công trên núi liền cho là gã có ý thăm dò bản lĩnh của mình. Hắn liền trình bày kế hoạch, miệng nói thao thao bất tuyệt.

Hai người càng nói chuyện càng cao hứng, Triệu Lương Đống đứng dậy lấy những bộ tứ thư ngũ kinh trên giá sách bày thành núi non hang thẳm, khe suối

sông ngòi, hình thế đường đi. Khi tấn công phải mai phục chỗ nào ? Dương đông kích tây ra làm sao ? Chặn đường ở nơi đâu ? Xung kích dụ địch ở chỗ nào ? Hãn nhất giải thích rất rành mạch. Hãn nói đến cả chiến pháp của binh lực hai bên.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Gặp trường hợp bên địch chỉ có hơn một ngàn quân mà bên mình dẫn đến năm, sáu ngàn nhân mã thì phải tấn công cách nào để nắm chắc phần thắng.

Triệu Lương Đồng đáp:

- Nói về đánh trận mà nắm chắc phần thắng thì không có đâu. Nhưng binh lực ta nhiều gấp mấy bên địch mà do tiểu tướng hành quân lại để thua thì còn hòng làm người được nữa ư ? Kể làm tướng phải bắt sống bên địch không để một tên lọt lưới mới hợp lý.

Hãn vừa nói vừa bố trí bộ thư của binh lực hai bên.

Vi Tiểu Bảo sai gia đình lấy mấy ngàn đồng tiền lên giả làm binh mã cho Triệu Lương Đồng bày trận.

Vi Tiểu Bảo ghi nhớ những phương lược dùng binh của Triệu Lương Đồng và lưu hãn ngủ lại trong phủ đêm hôm ấy.

Sáng hôm sau hãn vào cung ra mắt vua Khang Hy ở trong Ngự thư phòng, bày lại cách hành binh bố trận đúng như kiểu mẫu của Triệu Lương Đồng đã truyền cho. Có điều gã không dám lời sách vở của Hoàng đế ra mà chỉ dùng mấy thứ thô sơ của mình để bày trận.

Vua Khang Hy trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Ai dạy người phép đánh trận này ?

Vi Tiểu Bảo không dám dấu diếm, liền thuật lại chuyện tìm Triệu Lương Đồng đưa về kinh.

Nhà vua nghe nói tới vụ Minh Châu đang đem phải triệu tập hơn hai chục viên võ quan rậm râu từ Thiên Tân đưa về Bắc Kinh để Vi Tiểu Bảo lựa chọn, ngài không nhìn được, nổi tròng cười khanh khách hỏi:

- Sao người biết Triệu Lương Đồng là người có bản lĩnh ?

Vì Tiểu Bảo không dám nói thật tên rậm râu này không chịu nịnh hót, vì chính gã là ông vua bạo dốt. Bí quyết đó chẳng thể tiết lộ với Hoàng đế. Gã liền hàm hồ đáp:

- Lần trước Hoàng thượng phái nô tài lên Thiên Tân, nô tài thấy tên rậm râu đó thao diễn trận pháp rất hay, đã nghĩ ngay tới có một ngày kia phải dùng đến hắn để đối phó với Ngô Tam Quế.

Vua Khang Hy gật đầu phán:

- Lúc nào người cũng không quên cách đối phó với Ngô Tam Quế là hay lắm ! Trái lại, mấy lão già trong triều...hừ, hừ... lại chỉ nghĩ đến vênh chạnh Ngô Tam Quế để hòng ăn của dút.

Nhà vua lại phán hỏi:

- Phải chăng hiện giờ Triệu Lương Đống đang làm phó tướng ? Người về nói cho hắn hay đã hết sức tiến cử hắn và được trẫm đặc biệt ban chỉ thăng hắn lên chức Tổng binh. Như vậy hắn sẽ cảm kích người mà tận tâm giúp việc cho.

Vì Tiểu Bảo cả mừng thưa:

- Hoàng thượng o bế hạ thần, cả điều nhỏ nhất cũng đến nơi đến chốn.

Gã lạy tạ nhà Vua lui về phủ Bá tước nói cho Triệu Lương Đống biết.

Sau mấy bữa quả nhiên Binh bộ phát văn thư thăng quan cho Triệu Lương Đống lên chức tổng binh ở Thiên Tân và đặt dưới quyền chỉ huy của Vì Tiểu Bảo.

Triệu Lương Đống dĩ nhiên trong lòng cảm kích Vì Tiểu Bảo không biết đến đâu mà kể. Hắn tưởng chàng thiếu niên thượng cấp của mình chẳng cần nịnh bợ ai mà thăng quan rất mau chóng. Đây là một chuyện đáng vui mừng thứ nhất trong đời người.

Một hôm Vì Tiểu Bảo đang ngồi trò chuyện với Triệu Lương Đống thì có người xin vào ra mắt. Đây là quan hầu của phò mã Ngô ứng Hùng đến mời Vì Tiểu Bảo qua phủ phò mã dự bữa tiệc thân mật.

Viên quan hầu nói:

- Đã lâu phò mã không được gặp Vi đại nhân. Rất mong nhớ trong lòng, nên phải nô tài thỉnh Vi đại nhân sang chơi để phò mã được mời lão nhân gia chung rượu tạ ơn ông mai.

Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Vị phò mã này chỉ là hữu danh vô thực thì còn tạ ông mai làm chi ? Bất quá hẳn mượn tiếng tạ ơn mới mời được mình qua đó uống rượu. Chỉ bằng ta thử sang coi, thường khi vớ được món bở cũng chưa biết chừng.

Gã liền đem theo Triệu Lương Đống và đội thân binh ở Kiều Kỵ Doanh đi theo đến phủ phò mã.

Sau khi Ngô ứng Hùng thành hôn cùng Kiến Ninh công chúa ở Bắc Kinh liền có phủ đệ đài hoàng, khác hẳn với chỗ tạm chú ngày trước.

Ngô ứng Hùng dẫn mấy tên quan tâm ra tận cổng lớn nghênh tiếp. Hắn vừa thấy Vi Tiểu Bảo đã nói ngay:

- Vi đại nhân ! Bữa nay chỉ có mấy anh em thân mật như người nhà nói chuyện với nhau, chứ không mời tân khách nào khác. Mấy vị bằng hữu ở Vân Nam mới tới đây rất tiện việc bồi tiếp Triệu tổng binh.

Hắn liền giới thiệu mấy tên quan quân. Lão già có chòm râu bạc mà dài, tướng mạo uy nghiêm là Trương Dũng, đề đốc ở Vân Nam. Còn hai người nữa đều là phó tướng. Một tên có vẻ kiêu dũng tên gọi Vương Tiến Bảo. Còn một tên thái độ tỏ ra rất ôn hoà, lễ phép, tên gọi Tôn Tư Khắc.

Vi Tiểu Bảo nắm tay Vương Tiến Bảo nói:

- Vương đại ca ! Đại ca là Bảo, tiểu đệ cũng là Bảo. Có điều đại ca là Đại Bảo, tiểu đệ là Tiểu Bảo. Anh em mình thành một cặp Bảo hạ xuống ăn đứt, không phải giam tiền cho ai.

Ba tên quan quân ở Vân Nam nổi tròng cười khanh khách. Chúng thấy Vi Tiểu Bảo vui vẻ cởi mở đều rất lấy làm hoan hỷ.

Vi Tiểu Bảo lại nhìn Trương Dũng hỏi:

- Trương đại ca ! Chuyển trước tiểu đệ đến Vân Nam sao lại không gặp ba vị?

Trương Dũng đáp:

- Hồi đó Vương gia vừa phái bọn tiểu tướng đi tuần tra ngoài biên giới thành ra không được ở Côn Minh châu hầu Vi đại nhân.

Vi Tiểu Bảo gạt đi:

- Trời ơi ! Việc gì mà phải đại nhân mới tiểu tướng ? Chúng ta xưng hô nhau một cách giản tiện hay hơn. Trương đại ca kêu tại hạ bằng Vi huynh đệ là xong. Có thể mới thân thiện vui vẻ cả làng.

Trương Dũng cười đáp:

- Vi đại nhân dạy thế khiến bọn tiểu tướng có điều thất lễ.

Mấy người cười cười, nói nói tiến vào sảnh đường.

Bọn gia đình bưng trà mời khách. Một tên nhín Ngô ứng Hùng nói:

- Công chúa xin phò mã thỉnh Vi đại nhân vào nội điện hội kiến.

Vi Tiểu Bảo trống ngực đánh thình thình nghĩ bụng:

- Mình phải vào gặp Công chúa thật khó quá !

Nhưng gã nghĩ tới những ngày đưa nàng đi Vân Nam, dọc đường đã quần quít với nhau chẳng khác nào đôi vợ chồng trong buổi tân hôn, bất giác trong người đạo rực, mặt đỏ bừng lên.

Ngô ứng Hùng cười nói:

- Công chúa thường nhắc tới cuộc nhân duyên của vợ chồng tiểu đệ là do bàn tay Vi đại nhân tác thành cho. Thế nào cũng phải mời tiệc tạ ông mai.

Hắn dứt lời đứng dậy nhìn bọn Trương Dũng nói:

- Các vị cứ ngồi chơi thông thả.

Đoạn hắn dẫn Vi Tiểu Bảo vào nội đường.

Hắn đi qua hai gian khách sảnh vào trong một căn sương phòng bỗng xoay tay đóng cửa lại nói:

- Vi đại nhân ! Vụ này ngoài Vi đại nhân không còn ai giúp dùm tiểu đệ được.

Vi Tiểu Bảo lại đỏ mặt lên, tự hỏi:

- Người bị công chúa thiến rồi, không làm chồng nàng được nữa, thì còn cầu ta giúp điều chi ?

Gã ấp úng đáp:

- Vụ này ... vụ này ... tại hạ thấy ngượng quá.

Ngô ứng Hùng ngạc nhiên rồi chậm rãi nói:

- Nếu Vi đại nhân không chịu trượng nghĩa giúp dùm thì chẳng còn ai làm được.

Vi Tiểu Bảo vẻ mặt bẽn lễn nghĩ thầm:

- Đúng là Công chúa bức bách hấn nấn nỉ ta, không thì tại sao hấn lại bảo vụ này ngoài ta ra không còn ai giải quyết dùm hấn ?

*** vietkiem.com ***